Ч. 38 Неділя 18 лютого (1 марця) 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостнах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Спілки хлїборобскі.

На послїднім засїданю Палати послів предложив міністер рільництва, ґр. Ледебур, проект закона, обнимаючий 27 параґрафів о заснованю фахових спілок хлїборобских.

Після того проекту має бути заснована правильно в кождім повітї судовім одна фахова спілка хлїборобів для того повіта, а в кождім королестві одна така спілка для цїлого краю.— Цїлию тих повітових і краєвих спілок хлїборобских єсть поправа моральних і материяльних відносин хлїборобів через плекане духа спільности, взаїмного поучуваня і підмоги, підношеня почутя свого стану заступством своїх фахових інтересів та підпиранем господарских інтересів своїх членів. Членами таких спілок суть звичайно властителї положених в дотичнім повітї судовім, взглядно в дотичній громадї ґрунтів і лісів. Членами же краєвих спілок господарских суть всї члени істнуючих в краю повітових спілок хлїборобских. — Члени спілок мають право переносити свої права і обовязки спілкові на другі особи, але краєве законодавство може розпорядити, щоби то право вже з самого правного титулу переходило на посесорів і управнених до користованя ся ґрунтами. — Заряди тих спілок, котрих склад і дїяльність має управильнити краєве законодавство, вибирають ся зборами спілки. Постанови о уконституованю ся спілок хлїборобских як і уложене та зміст статутів спілок полишає ся краєвому законодавству.

Ті фахові спілки хлїборобскі не підпадають постановам закона о спілках зарібкових і господарских. Голова тих спілок або єго заступник заступає їх у всїх судових і позасудових справах, але грамоти, на котрих має основувати ся їх зобовязане супротив третих осіб, мусять бути підписані головою і одним членом видїлу тої спілки.

Спілки хлїборобскі, о скілько їх перші видатки, сполучені з устройством або видатки обчислені при кінци кождого року після прелїмінаря на слїдуючий рік не покривають ся иншими доходами, мають накладати па спільників в громадї взглядно в повітї судовім або краю потрібні вкладки в формі додатків до податків ґрунтових, які платять спільники в своїм окрузї. Краєве законодавство може також постановити, щоби вкладки спілкові стягано додатками до податків домово-чиншових і домово-клясових, оплачуваних податниками в своїм окрузї.

Краєве законодавство має означити, від якої стопи процентової державних податків починаючи накладане додатків вимагає призволеня найблизшої висшої спілки хлїборобскої, Видїлу краєвого або якого иншого призволеня. Вкладки спілкові мають яко додатки до державних податків всякі законні права заставу і першеньства, прислугуючі тим же державним податкам. Постанови о прелїмінари і замкненю рахунків, як також о твореню фонду резервового спілок мають установити ся законами краєвими. До фонду краєвого впливає також зиск, осягнений спілками хлїборобскими.

Міністерство рільництва має право висилати двох своїх заступників яко членів до видїлів краєвих спілок господарских. Ті члени видїлу мають на зборах таке саме право голосованя, як і прочі члени видїлів краєвих спілок, але члени ті не мають платити нїяких вкладок спілкових. Так само за призволенем міністерства рільництва може краєва власть полїтична висилати по одному свому заступникови, яко члена до видїлу спілок повітових в краю з таким же самим правом голосованя.

В тих краях, де на основі краєвих законів суть повітові товариства хлїборобів, або краєві ради культури, має краєве законодавство установити близші постанови, після котрих сї стоваришеня мають з увзглядненєм вже правно упорядкованих відносин перетворити ся на фахові спілки хлїборобскі і длятого до теперішної своєї задачі перейняти ще й права та обовязки, які відповідають фаховим спілкам хлїборобским.

Фахові спілки хлїборобскі що-до законности свого дїланя стоять під доглядом полїтичних властий, в послїдній інстанциї під властию міністерства рільництва. Полїтична власть може розвязати заряд такої спілки, коли та спілка допустила ся якої-сь незаконности або заєдно допускає ся, а рівночасно відобрати провинившим ся членам на якийсь час пасивне право вибору.

Закон сей стає правосильним в поодиноких краях коронних рівночасно з тими розпорядженями, які в сїй справі і на єї основі будуть видані краєвим законодавством.

23

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЄСА.

(Дальше.)

Лишивши деякі розпорядженя що-до свого пакунку, вибрав ся Бен Гур в дорогу. Кольонnаду [1]) Ірода знайшов борзо. Зелїзною брамою вийшов він через великий натовп людий з цїлого сьвіта на обширне підсїнє оперте на мармрових стовпах. Була може четверта година дня [2]), коли він побачив ся серед якоїсь нїби безконечно довгої процесиї, що ішла до славної печери. Дорога була подїлена окремо для тих, що ішли пішки, а окремо для ідучих верхом і для возів. Видїли ті були роздїлені від себе низьким поручем, котре місцями переривали постаменти, на котрих стояли статуи. З правого і лївого боку була широка і добре удержувана мурава а денеде росли дуби і плятани. В малих відступах стояли тїнисті лїтні домки, в котрих утомлені могли спочивати. Доріжки, призначені для піших, були виложені червоними плитами, а ті, що були призначені для їздцїв і на вози, були висипані білим піском, котрий, хоч був добре привалкований, все-таки був так збитий, що не було на нїм чути анї тупоту копит анї гуркоту возів. А всїляких водограїв було тут повнїсенько. Всї они були дарунками королїв, що тут гостили і від них мали свої назви. — Величава улиця тягнула ся на полудневий всхід від міста може яких дві милї. Бен Гур, котрому гірко стало від того, що знову розчарував ся, майже не звертав уваги на ту величавість, яка єго окружала. Але й само вдоволене Римлянина загостившого на провінцию причиняло ся богато до тої рівнодушности; що-ж могло бути на провінциї, чого би в Римі не було лїпшого? — Він перетискав ся через окружаючу єго громадку, бо они ішли за поволи а єму терпцю не ставало. В тім часї коли він дійшов був до Гераклеї, місцевости положеної межи містом а печерою, так вже був утомив ся, що став приступний до якоїсь розривки. Почав розглядати ся по окружаючій єго товпі і побачив, що то були люди обоєго пола і всїлякого віку та всїлякого стану. Всї були сьвяточно убрані. Якесь товариство було убране біле, друге знов чорно; деякі несли хоругви, инші знов вимахували кадильницями; одні ішли поволи та сьпівали якісь імни, другі машерували під голос музики і бубнів. Коли то що дня так ходило ся до Дафне, то яке то чудесне мусїло бути місце! — Наконець почув він голоси радости і плесканя в долонї. Коли споглянув, побачив, що богато людий показувало на браму під печери, котра виднїла ся на недалекім вершку горба. Спів став голоснїйший, музика живійша. Загальна струя вхопила єго і він увийшов. Хоч він у Римі виробив був собі добре смак, а таки не міг надивувати ся тому, що видїв перед собою.

Вхід представляв сьвятиню в чисто грецкім стилю. Від неї розходила ся широка площа, виложена гладкими плитами, по котрій поруша ла ся неспокійна товпа, котрої ріжнобарвна одїж відбивала пишно своїми красками від білої піни многих водограїв. Перед собою, на полудневий захід, видїв Бен Гур чисто удержані стежки, котрими ішло ся до якогось огорода, а звідси в гай, понад котрим піднимала ся блїдо-синя мрака. Мимо волї пустив ся він одною із тих стежок.

При звичайнім своїм успособленю був би Бен Гур не пустив ся до печери без провідника; на всякий случай був би собі запамятав насамперед всї цїкаві місця; — але в своїм горю забув він на то. Ішов за процесиєю в гай. Єму було байдуже, куди іде, длятого і не допитував ся; а все-таки здавало ся єму, що стежка мусить завести єго до якоїсь із тих сьвятинь, котрі попри многі прекрасні предмети в печері найбільше притягали людий до себе. Нараз стямив ся і повторив слова: „Лїпше бути червяком і живити ся морвами Дафни, як сидїти за столом короля“. Він став роздумувати і єму насунуло ся на гадку питане: Длячого то житє в печері таке миле? Що тут так по-

[1]) Кольоннадою зве ся підсїнє оперте на стовпах, або дорога вкрита дахом, спочиваючим на цїлім ряді стовпів.

[2]) Римляни і Греки числили день по 12 годин від всходу до заходу сонця; длятого години не в кождій порі були однакові. Четверта година дня в липни значило після нашого численя більше менше пів до десятої рано.

Вибори у Відни.

З великою цїкавостию виглядали всї того, як випадуть нові вибори до віденьскої ради громадскої. Результат вже по части звістний. Показало ся, що від 17 вересня 1895 р. не змінило ся нїчо; антисемітизм у Відни не то не зменшив ся, але може ще й став трохи більший як був доси, а лїберальна, чи там поступова партия, як она себе називає, не лиш не стала сильнїйшою, але ще й знову трохи ослабла. Антисеміти і при теперішних виборах побідили величезною більшостию — якою, показують найлїпше слїдуючі приміри: на передмістю Ляндштрасе одержав антисемітский кандидат 2891, а лїберальний кандидат 576 голосів; на Семерінґу антисеміт 619, лїберал 14 голосів. До тіснїйшого вибору не прийшло нїгде; антисеміти всюди рішучо побідили. Вибори відбули ся всюди спокійно, лиш в середині міста була мала авантура.

Остаточний результат виборів з дня 27 лютого с. р. представляє ся так: Вибрано 46 антисемітів. При послїдних виборах минувшого року було управнених до голосованя 54.680, сим разом 56.682 осіб. Тепер приступило до вибору 44.248 виборців, торік 42.834. З тих 44.248 вибирало на лїсту антисемітску 33.341, торік лиш 31.800. Виходить з того, що до урни виборчої приступило тепер $75^1/_2$ процент антисемітів супротив 73 проц. торік.

Лїберали одержали при теперішних виборах всего лиш 8947 голосів, значить ся 22 процент всїх відданих голосів. Ще у вересню минувшого року мали они 25 процент, отже стратили від того часу 1000 голосів, хоч загальне число виборців збільшило ся о 2000. Від 1891 р. стратили они всего 5000 голосів.

Теперішні вибори до віденьскої ради громадскої були ще й тим характеристичні, що приступили до них і социял-демократи, котрі в цїлім Відни одержали около 1000 голосів.

Перегляд полїтичний.

На вчерашнім засїданю комісиї для реформи виборчої ставив пос. Слявік внесенє, щоби приступити до специяльної дебати над проєктом заведеня загального рівного і безпосередного права виборчого. Внесенє се відкинено всїма голосами против голосів Брзорада і Романчука. Відтак постановлено приступити до специяльної дебати над проєктом правительства. Сему спротивили ся лиш посли Брзорад, Романчук і 1 реґорец.

Буковиньским митрополитом іменований о. Аркадий Чуперкович, а архімандритом православної консисториї в Чернівцях професор унїверситету о. Василий Репта.

Вчера мали відбути ся у Відни збори урядників, на котрих мала бути ухвалена подяка правительству за управильненє пенсиї вдовиць і сиріт. Заким ще засїданє розпочало ся, завізвав предсїдатель явивших ся проводирів антисемітских, щоби вийшли з салї. В обороні їх виступило тогди около 200 урядників і підняли крик: Проч з жидами! Най жиє Люеґер! Коли не могло відтак прийти до спокою, предсїдатель закрив збори.

В пруской палатї послів заявив мінїстер віроісповідань відповідаючи на жалї пос. Яжджевского, що він знає надмірну национально-польску аґітацию, котра стремить до утвореня нової польскої держави. Аґітация та іде з Галичини через горішний Шлеск, а правительство мусить виступати против неї і боронити німецкости. Доки він мінїстром, то буде все виступати против тої аґітациї.

В Аденї убили Турки 24 с. м. 15 Вірмен, а 15 тяжко покалїчили; дім російского консуля зрабовано. — В Константинополи арештовано знову богато людий, підозрінних о революцийну аґітацию.

Новинки.

Львів дня 29 лютого 1896.

— **Іменованя.** П. Мінїстер торговлї затвердав вибір на рік 1896 дра Здисл. Мархвицкого на презеса, а Як. Піпеса на віцепрезеса львівскої палати торговельної і промислової.

— **Маґістрат міста Львова** оголосив конкурс в цїли наданя 22 стипендий на 150 зр. річно з фундациї бл. п. Фелїкса Шумляньского. О ті стипендиї можуть старатись виключно убогі ученики шкіл ґімназияльних і реальних у Львові, обряду латиньского, греко-католицкого або вірменьского, котрі відзначились відличним поступом в науках. Подaня треба вносити через відповідні власти шкільні до маґістрату львівского до 15 марта с. р. До подань треба долучити сьвідоцтво хрещеня, убожества і сьвідоцтво шкільне з послїдного півроку.

— **Міский музей історичний у Львові** закупив сїм збруй гусарских з XVII віку за чотири тисячі зр. Цїнні сї памятки відкрив др. Чоловский і постарав ся, щоби їх місто закупило. Збруї дуже гарні і мають велику вартість історичну. Уставлено їх в той спосіб, що видець, входячи до музею, має перед собою сїм постатий, закутих в залїзо, і граючих в кістки.

— **Зміна властителїв.** Маєтність Микитинцї і Угорники в повітї станїславівскім купили від Сидона Кемплича Петро Щепаньский і др. Тадей Шадловский за 115.000 зр.

— **Дитина злодієм.** Перед судом присяжних у Львові ставала сими днями 12-лїтна дївчина Павлина, дочка Онуфрія і Юстини Смоліїв, обжалована о крадїж тисячу зр. у п. Варахима в Голоску, у котрого служила за няньку. Скрадені гроші найдено у еї родичів; не стало лише 10 зр. Розправа доказала, що дївчині казали родичі брати всякі, гроші, коли лиш знайде у своїх господарів. Трибунал на основі вердикту судиїв присяжних увільнив дївчину від вини, а засудив за співвину вітця еї на півтора року, а матір на шість місяців тяжкої вязниці.

— **Змова робітників** вибухла перед кількома днями в копальнях вугля на Шлеску австрийскім і прибирає чим раз більші розміри. Майже всї копальні в Карвині, Порембі, Петерсвальдї і Польскій Остраві заперестали роботу. В закопах, в котрих доси працювали робітники, надіють ся кождої хвилї змови. Для удержаня ладу заведено всякі можливі средства осторожности. Страйкуючі насьмівають ся над жандармами і над робітниками, що не приступили доси до змови, однако не допустили ся ще нїяких поважнїйших розрухів. Власти зарядили, аби шинки замикано вчаснїйше як звичайно, а при телефонах урядники роблять службу без перерви. З Опави вислано до місць страйку батальон войска.

— **На шибеницю** засудив черновецкий суд присяжних Дмитра Чопека, 24-лїтного паробка, за скритоубійство Остапкевича. Коли Остапкевич вер-

---

тягає? Може глубина якоїсь недослїдимої мудрости? — Або може причини того були так видні, що їх міг кождий добачити, хто туди зайшов? — Що року покидали тисячі сьвіт і осїдали тут; чи они відкрили тайну того, що так потягає? — Чи досить їм того, що они знайшли, щоби заповнити своє житє? — Коли печера давала їм таке вдоволенє, чи не дала би й єму спокою? — Він був жидом; чи могло би то бути, щоби то, що всїм було приятне, не було приятним лиш для дїтий Аврама? — Такі насунули ся гадки і він постановив дослїдити тайну сего місця, а про то, що єго окружало, було єму вже байдуже.

Коли так пустив ся дальше, зайшов до него з гаю тихим вітерцем з правого боку дуже милий запах, як би від рож і всїлякого коріня. Він пристанув на хвильку і глянув в то місце.

— Чи онтам який огород? — спитав він якогось чоловіка коло себе.

— Менї видить ся, що то місце, де збирають ся на богослуженє.

Чоловік той відповів єму в єго рідній мові.

— Чи ви Єврей? — спитав Бен Гур незнакомого.

— Я родив ся в Єрусалимі, від торговицї так далеко, що й каменем би докинув — відповів той чоловік і усьміхнув ся.

Бен Гур хотїв щось на то сказати, але товпа потрутила єго наперед і розлучила з незнакомим. Але він собі єго добре запамятав: він мав на собі звичайну верхну одїж і палицю в руцї; на голові брунатну хусту, привязану жовтим шнурком. Лице мало зовсїм жидівский вираз. Єму здавало ся, що він би єго знову пізнав.

Они стрітили ся в такім місци, де стежки розходили ся і одна ішла в гай. Він пустив ся тою стежкою, щоби уступити ся галасливій товпі. Насамперед зайшов він в гущавину, котра з дороги видавала ся дикою; але по кількох кроках пізнав, що й тут людска рука удержувала порядок. Корчі цьвили або мали овочі; на мураві виростали прекрасні цьвіти, а для ще більшої краси журчав тут чистенький поточок і вив ся в травичцї. Доокола себе і понад собою чув він сьпів птичок, воркотанє голубів; коси бігали по земли, а соловейко не рушив ся з своєї галузки, коли він надійшов; вибігла куропатва та вивела молоді за собою. Бен Гурови стало дивно. Він сїв собі під цитриновим деревом, котрого коріне купало ся в холоднім потоцї. Перед ним висїло гнїздочко синицї. Розумна птичка споглядала ся з гнїзда сьміло на него.

— Таки дійстно — подумав він собі — ся птичка дає менї поясненє! Она каже: Я тебе не бою ся, бо законом сего місця єсть любов!

Так і було; в печері в Дафне був закон любови. — Та на жаль була то любов беззаконна!

— Боже Ізраїля! — сказав ставши із землї, а лице єму аж горіло. — Мати, Тирзо! Проклята ся хвиля, прокляте місце, де менї здавало ся, що я щасливий, хоч вас менї не стало!

Він пустив ся гущавиною і вийшов над якийсь канал, що плив між мурованими берегами, а в котрім від часу до часу тамовано воду заставками. Треба було іти через якийсь міст на нїм. Він станув на мостї, і побачив инші мости, а кождий инакше збудований. Під собою побачив, що тут збирала ся вода в ставку; трохи дальше спадала она з шумом по скалах; відтак був ще один ставок а поза ним знов водоспад, і так дальше, як далеко можна було сягнути оком. Мости, стави, водоспади — всї они розповідали виразно своєю мовою, що сповняють волю свого пана, котрого радо слухають.

В далекій дали побачив він широкі долини, і неправильні горби з печерами, озерами і романтичними двірками, сполученими з собою сьвітячими ся в сьвітлї сонця стежками. Долини виглядали як би зелені коври, засіяні цьвітами, а на них несли ся як сніг білі вівцї. Здалека було чути голос пастирів. А олтарів під голим небом було повнїсенько; поміжи ними ходили процесиї, а дим із жертв піднимав ся блїдими хмарками до неба. — Аж тепер отворили ся єму очи; цїла та ґрота була одна сьвятиня, широка, обведена доокола муром сьвятиня, котрої будівничий не задавав собі труду ставити еї з камeня, опирати на стовпах і будувати присїнки; найбільшою єго штукою було зробити собі услужною саму природу. — Так повстала була стара Аркадия [3]), а там і тут був Грек провідним ґенієм.

З моста зійшов Бен Гур в найблизшу долинку. І тут була сьвіжа і добре удержана травичка. Тут росла всяка деревина, яка лиш єсть на Всходї та відбивала красно від занесеної з далеких сторін. Тут стояли купками пальми, там знов плятани з своїм хорошим листєм, ще дальше вічно зелені дуби, високопенна кедрина, морвові дерева і терпентинцї, пишні як в раю, кипреси, такі високі як машти.

Коли він так пустив ся між ті тїнисті дерева, зачув веселий голос труби, а коли оглянув ся, побачив недалеко від себе свого краяна, з котрим був перед хвилею стрітив ся, а котрий тут сидїв на мураві. Чоловік той встав і підійшов до него.

— І ще раз поздоровляю тебе миром! — віддовав ся він до него дружно.

— Спасибі' — відповів Бен Гур, а відтак спитав: Чи і ти ідеш туди, куди я?

---

[3]) Аркадия — краïна в полудневій Грециї положена між горами, славила ся своєю красою.

тав з весїля в селї, напав его Дмитро Чопек зі своїм братом Ґорієм і щоби пімстити ся за чинну обиду, так довго били его кіями, поки Остапкевич не вмер їм під руками. 20-лїтного Ґорія Чопека засуджено задля малолїтности на 20 лїт тяжкої вязниці.

— **Купив молитвеник.** Вчера придержано на пл. Кракївскій у Львові селянина з Зубрі Леона Кузневича, котрий хотїв продати перший том книги законів цивільних Каспарка. Приведений на поліцию Кузневич толкував ся, що не уміючи читати купив ту книжку від якогось жидика, яко молитвеник для своєї жінки. Аж коли приїхав до дому, пересьвідчено ся там, що жидик обманув его.

— **Дорога розмова.** Як звістно, богато женщин має ту недобру прикмету, що як зійдуть ся на улици, то люблять собі при розмові постояти нераз і добру хвилю та в часї розмови не чують і не бачать, що коло них дїє ся. Скористав з того вчера якийсь злодїй у Львові і коли дві панї стояли на улици Казимирівскій і говорили з собою, виймив він одній з них, Дороті Барончь, учительці з Тернополя мошонку, в котрій було 10 зр. Аж по скінченій розмові замітила п. Барончь страту.

— **Страшна смерть.** В осели Амур під Москвою лучило ся незвичайне самоубийство. Одна женщина А. К., 25-лїтна і дуже хороша рішила позбавити ся житя. В тій цїли користаючи з неприсутности мужа, забрала шестимісячну свою донечку і пішла з нею до своєї знакомої в тім самім селї. Посидївши пів години у знакомої, вийшла — як казала — на хвильку, щоби поглянути, що дїє ся дома. Минуло кілька годин, дитина стала плакати, а матїр не вергала. Тодї знакома пішла сама до еї дому, однако застала замкнені двері а на еї стукіт нїхто не обзивав ся. Побоючись якогось нещастя візвала помочи сусїдів і коли ті вивалили двері, представив ся їх очам страшний вид. З великої печи висгавали лише ноги жінки, а всьо тїло було спалене на вуголь. Близші оглядини пересьвідчили присутних, що она облила себе нафтою, розпалила в печи і кинула ся в огонь. Самоубийниця лишила картку, в котрій просить, аби занято ся еї дитиною.

— **Фальшований мопс.** Париска газета „Ґольоа“ оповідає о такій пригодї: Одна дуже богата Парижанка купила в Льондонї за великі гроші пречудного мопса дуже рідкої породи — хоч деякі учені казали, що такої породи мопсів на сьвітї нема — і старанно обвиненого привезла его до Парижа. По місяци на великий свій страх замітила, що мопс занедужав і велїла чим скорше візвати ветеринаря. Прийшов ветеринар, оглядає пса, закладає на ніс окуляри, бере в руки побільшаюче скло, відтак ще одно, крутить неспокійним мопсом то в одну то в другу сторону, аж вкінци вибухає голосним сьміхом і каже: „Алеж ласкава пані, ваш пес здоровісенький. Він незадовго трісне, ось і все!“ Відтак перевернув нещасливе звіря на хребет і показав богатій дамі, що трохи не зімлїла зі страху, на шву, що тягнула ся вздовж цїлого живота мопса. Показало ся, що дотепні анґлїйскі обманцї зашили молодого песика цїлком простої породи в шкіру паньского мопса. Коли витягнули бідного песика з его одежи, не було кінця радости, сканю і брехотови. Не так дуже утїшила ся тим богата пані, але в кінци й она розгадала ся і задержала у себе пса, хоч не був мопсом.

Штука, наука і література.

— **Фильотеа або Дорога до побожного житя,** уложена сьв. Францішком Салезием, появила ся в рускім перекладї о. Клим. Сарницкого у Львові. Обіймає 466 + VII стор. 8° Купити можна в монастири ОО. Василиян у Львові ул. Жовківска ч. 20.

Всячина.

— **Фотоґрафії Ринтґена.** „Біржевия Ведомости“ доносять з Петербурга: Дня 10 с. м. між кількома недужими, які явили ся в хірурґічній клїницї лїкарско-военної академії була селянка Авдота Орлова, жалуюча ся, що перед двома тиждями застрягла їй в великім пальци правої руки зломана голка. З причини, що не можна було викрити положеня тої голки, то селянку заведено до фізичного кабінету і тут способом Ринтґена відфотоґрафовано палець. На фотоґрафії видко було в мушкулах під костию великого пальця застряглу голку, довгу на 2 центиметри. Коли на другий день розрізав лїкар в означенім місци палець, винято голку без труду. — Тота сама ґазета доносить о важнім приміненю фотоґрафії Ринтґена в положництві. Сею справою займає ся проф. Лебедев.

Др. Мінк в Монахові, виходячи з того факту, що богато мікробів умирає під впливом промінїв сьвітла, розпочав проби, щоби виснити, чи не можна би убивати промінем Ринтґена бактерий у внутрі чоловічого тїла. Проби робить др. Мінк з бацилями тифа, але поки-що не дали они певного успіху.

— **Запалений подорожник-їздець.** У Відни перебуває тепер Росиянин князь Вяземский, котрий вславив ся своїми 16-лїтними науковими подорожами верхом. Князь, маючий тепер 40 лїт, переїхав верхом майже 380.000 кільометрів; з того 43 тисячі припадає на дволїтну подорож по Азиї. В 1891 роцї виїхав він з Москви, переїхав Сибір, Монґолію та пустиню Ґобі і приїхав до Пекінґа, столиці Хин. Підчас дальшої подорожи по Хинах поранили его фанатики Хинцї так, що 300 кільометрів несено его, аж в Тонкинї сїв на коня. Через Сиям, Асам і Бенґалію переїхав на слони, через Гімаляйскі гори їхав на тибетскім бику; там попав був у неволю розбійників тибетских, з котрої увільнили его козаки. В 1893 роцї прибув до Малої Азиї, переїхав Палестину і Сирию, потім об'їхав верхом берег Середземного моря до Марока і відси вернув ся до Москви. Всї ті подорожі відбув князь яко відпоручник російского ґеоґрафічного товариства. Сими днями має кн. Вяземский мати у Відни відчит про свої далекі подорожі.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Рим 29 лютого. Головну команду італїяньскої армії в Африцї має одержати ґен. Бальдісера, а ґен. Баратієрі має бути іменований ґубернатором Ерітреї.

Париж 29 лютого. Сенат ухвалив одноголосно кредит на кошти репрезентациї Франциї при коронациї царя.

Вашінґтон 29 лютого. Сенат ухвалив 64 голосами против 6 резолюцию, котрою признає Кубанців за сторону, котра веде війну.

Рух поїздів зелїзничих

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·4·	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що по неділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

— Я іду на перегони — коли й тобі туди дорога.

— На перегони?

— А вже-ж! Ти може чув, що тепер трубіли; то був знак для тих, що мають ставати до перегонів.

— Чуєш, друже — сказав Бен Гур зовсїм отверто, — я не знаю, які тут в Дафне звичаї і я би був тобі дуже вдячний за то, коли би ти хотїв бути менї проводирем.

— Дуже радо! — Слухай, то вози гуркотять! Ідуть на перегони.

Бен Гур слухав через хвильку, а відтак поклав руку тому чоловікови на плече і сказав представляючи ся єму:

— Я син дуумвіра Арріюса — а ти?

— Я Маллух, помічник торговельний з Антиохії.

— От бачиш, мій друже, голос труби і гуркіт возів та вигляд на розривку якось мене подразнили. Я трохи розумію ся на таких річах і мене знають в римских школах борб. Підемо на перегони.

Маллух якось не спішив ся, бо хотїв сказати:

— Дуумвір був Римлянином, а ти чомусь маєш на собі жидївску одїж.

— Благородний Арріюс був моїм прибраним батьком — сказав єму на то Бен Гур.

— Ах, так! То вибачай.

Коли вийшли з гаю, прийшли на поле, де було зроблене місце на перегони. Дорога була під сподом дуже убита, а зверха висипана піском та скроплена водою. По обох боках були розтягнені ужища і відділяли їх від зрігелїв, для котрих вигоди були визначені місця накриті зверха полотном. Тут сїли собі оба.

Бен Гур числив переїзджаючі попри них вози; всїх разом було девять. „Бажаю щастя поводаторам — сказав він щиро. — Я гадав, що они тут на Всходї вдоволяють ся двома кіньми, а то бачу, що они беруть ся аж до чотирох. Побачимо, що уміють.

Переїхало вісїм четверень, одні ходою, другі бігцем, а всї досить добре поводжені. Девята їхала ґальопом. Бен Гур аж крикнув з дива.

— Я вже видів і цїсарску стаднину, але таких коний, Маллуху, як отсї, на нашого праотця Авраама, я ще нїколи не бачив!

Коли він то говорив, перелетїла четверня попри них. Нараз стали конї полошити ся. Межи зрітелями крикнув хтось голосно. Бен Гур обернув ся і побачив якогось старика, що схопив ся із свого місця і стояв з піднесеними кулаками та цїлий аж дрожав, а очи єму якось дико сьвітыли ся. Сива борода звисала єму аж на груди. Хтось, що недалеко сидїв, зачав сьміяти ся.

— Повинні би бодай пошанувати его сивий волос — сказав Бен Гур. — Хто він?

— Впливовий чоловік з пустинї, десь аж зпоза Моабу. У него цїлі стада верблюдів; єго конї, так кажуть, походять від найлїпших перегінників фараоньских. Его імя і титул шейх Ілдерім — відповів Маллух.

Тимчасом поводатор старав ся успокоїти четверню, але надармо. Кожде безуспішне змагане ще лиш більше роздразнювало шейха.

— Аббадон [4]) би его вхопив! — крикнув патриярх грімким голосом. — Біжіть, летїть дїти, чуєте! — Тими словами відзивав ся він до своєї дружини, очевидно членів его племени. — Чуєте? Та-ж і они родили ся на пустини так як і ви. — Ловіть їх, борзенько!

(Дальше буде.)

[4]) Аббадон, або абаддон значить „дух смерти“, (лихо, погибель).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

34 прекрасних предметів
по виключно низькій цінї
тілько 2 злр. в. а.

Годинник бронзовий в довгим, жовтим ланцухом, точно і пунктуально ідучий,
іміт. з пінн файка, красно запаляюча ся,
цигорничка з правдивої пінн,
гарна папиросниця,
„ **краватка мужеска**
прекрасна **спинка до краватки.**
6 найновійших **ковнїрнів** „Sport" з полотна кождої широкости. 30
Нїклевий щиворик з виклювачем, лижков до ушей і центіметр.
Найновійша гра товариска.
10 найлучших аркушів листових Bristol.
10 найлучших коперт листових Bristol.

Всї тоті предмети, разом 34 коштують від днесь почавши тілько 2 зр., бо мусимо опорожнити льокаль, котрий нам вимовлено, а що годинник сам колись тілько коштував, що тепер 34 предметів, проте просимо, як найскорше замавляти. — Адрес: **АПФЕЛЬ,** Віденъ I. Фляйшмаркт Ч. 6/N. Тілько за послїплатою почтовою.

Берненьскі

СУКНА

Материї моднї
і РЕШТКИ.

Найдешевше жерело закупна найґустовнїйших і найлучших фабрикатів.

Жадати належить
богатих колекций найновших материй весняних і лїтних, камґарнових, шевіотових і найлучшого льодену зі складу ц. к. уприв. фабрик товарів з найлучшої вовни і сукна виборового у

МОРИЦА ШВАРЦА
в Цвіттау (Берно.)
Всякі сукна уніформові для товариств. 27

I найменшу скількість висилае ся. Неподобаючий ся товар приймае ся назад. Взірцї франко. Висилка за побранем.
Тисячні признаня.
Взірцї на котрі нїчого не замовляе ся, прошу звернути.

Лише 3·90 зр.
прекрасне убране мужеске 31

Відтинок знаменитої, сильної, камґарнової імітациї, відмірений на цїле убране мужеске складаюче ся з сурдута, споденъ і камізольки в кождій великости, чорної барви, краснї десенї. Убраня ті, котрі суть дуже краснї, тревалі і міцнї, а давнїйше 3 рази більше коштували, продаю в дуже великій скількости. Треба прото **спішити ся** з замовленем. Висилка за послїплатою, або за надісланем готівки. Адрес: Маґазин **АПФЛЯ, Віденъ I** Фляйшмаркт ч. 6 в Відни.

Трава медова
(Nolcus lanatus)

власної збірки з обшару двірского Борівна, насїне сьвіже і певне на ґрунта сухі або мокрі, цїлком лихі, на пасовиска дуже добра ростина, раз засїяна тревае кілька лїт. Один корець враз з міхом коштуе **4 зр. а. в.**, при закупнї нараз **10 кірців** додае ся корець, безплатно — на вагу 100 кільо **30 зр.** Замовленя виконуе I Бульсевич, склад насїня в Бохни. 25

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові
улиця Кароля Людвика ч. 9.
приймае
абонамент на всї дневники
по цїнах оригінальних.

Бюро оголошень і дневників
приймае
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
Народної Часописи, Ґазети Львівскої, і Przegląd-у
може лише се бюро анонси приймати.

С. Кельсен у Відни

поручае:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні урядженя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жадане висилае ся катальоґи.

8

Поручае ся
торговлю вин **ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА** у Львові.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові
улиця Кароля Людвика число 9, приймае
абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.